

Rimelighed for at hde denne lille Støtte til vor fra alle Sider anerkendte brave Sømandsstand. Til Slutning bemærkede den højtærede Minister, at jeg maatte erindre, at Søfarten virkelig var beskyttet betydeligt fra Statens Side, da Skibsafgiften nu var ophævet. Jeg skal villig indrømme og påafstønne dette, men kun tilføje, at jeg nok havde ønsket, at denne Ophævelse af Skibsafgiften allerede var fremkommet en Del Aar før den fremkom. Da den var en betydelig Afgift, som havde trykket Søfarten i lang Tid, mener jeg, at der vel kunde være saa meget mere Anledning endnu til, at man yderligere gav Søfarten den Begunstigelse, som tilsigtes ved dette Lovforslag. Vi maa nemlig tage i Betragtning, at det er sloje Tider for den Stand, og naar det er Tilfældet, bør vi særlig komme den i Møde og lette dens Byrder, da ellers vor Sømandsstand er udsat for at lide, naar Udlandets Handelsflaade har billigere og lettere Eksistensbetin- geller end vor. Jeg mener i det hele, at vi skulle være meget varsomme med at paalægge disse Medborgere større Byrder eller opret- holde større Byrder end strengt nødvendigt.

— Til Slutning kun dette. Naar den højtærede Minister ikke syntes i Øjeblikket at ville give dette Forslag sin Anbefaling med paa Bejen, idet han fandt, at det var for tidlig, vil jeg kun ønske og haabe, at den højtærede Minister vil, saa snart han har indsamlet de Oplysninger, han maaste ønske i denne Sag, tage Sagen under velvillig Overvejelse. Jeg maa maasse have Lov til at tilføje, at jeg ønsker dette ikke for min egen Skyld — jeg er ikke Sømand — men for den danske Sømandsstands Skyld og særlig for Sejlskibenes og Sejlskibsrederiernes Skyld.

Formanden (Clausen): Det erede Medlem burde ikke have begæret Ordet for en kort Bemærkning, naar han ønskede at tale saa længe.

Wøjsen: Der er nu ført en Forhand- ling mellem den højtærede Minister og det erede Medlem for Ribe Amts 2den Valg- kredes (Bluhme) om, hvor Ansæret for Kon- sularloven af 1893 laa. Jeg vil foreslaa de Herre i Stedet derfor at diskutere om Gren for denne Lov, thi det vil være alle Medlemmer bekendt, at over for Prin- cippet i Loven, nemlig den ny Opkræ- ningsmaade, er der vistnok ikke fremkommet noget som helst Klage. Altsaa det, som egentlig er Lovens Hovedindhold, den aar- lige Afgift i Genhold til Drægtigheden, er

det rette Princip, som ogsaa synes at være blevet taget til Folge andensteds. Det, der er blevet rejst Tvivl om nu, er derimod kun, hvorvidt man har truffet det rette Forholds- tal mellem Damp- og Sejlskibe. Jeg skal minde det erede Medlem fra Tro (Freds- riksen) om, at han paa det Punkt aldeles ingen Afstand har taget eller kan tage fra det øvrige Udvalg, thi han har ganske vist stillet et Forslag i Betænkningen og tillige her i Salen, der gik ud paa at nedsette Af- giften, men det gik ikke ud paa at forandre Forholdet mellem Damp- og Sejl. Vi havde foreslaaet Forholdet 1 Kr. til 34 D., altsaa $\frac{1}{3}$, og han og hans Medforslagsstil- ler foreslog 75 for Damp- og 25 for Sejl- skibe, altsaa ganske det samme Forhold. Har der altsaa i det Punkt været noget Fejl, saa ville disse erede Medlemmer komme til at dele Ansæret for denne Fejl med Udvalget, Ministeriet og de øvrige Del- tagere. Det er muligt, at der kan være foretaget en fejl Beregning, der — det skal jeg ikke nægte, men jeg skal i Øjeblikket hel- ler ikke bekræfte det. — Jeg er enig med den højtærede Minister i, at derom maa man søge indhentet virkelig fyldestgørende Oplys- ninger. Det, man den Gang gik ud fra — det har den højtærede Minister ogsaa sult- stændig Ret i — var, at det var den al- mindelige Opfattelse, at Værdien af Damp- skibstons var det 3-dobbelte af Sejlskibs- tons. Dette er ogsaa lagt til Grund for forskellige andre Bestemmelser. Smidlertid er jeg tilbøjelig til at tro, at det erede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) har Ret i, at Udviklingen i Tidernes Løb gaar i den Retning, at Dampskibstons stige mere og mere i Værdi i Forhold til Sejlskibstons, men det er for mig et Spørgsmaal, om dette netop gælder den Fart, som det erede Medlem særlig tog Ordet for, den over- søiske. Jeg er noget tilbøjelig til at tro, at i den oversøiske Fart opretholtes det gamle Værdiforhold mellem Sejl- og Damp- sig langt længere end i de indre Farvande, hvor der er Tale om faste Ruter, og hvor Dampskibenes Overvægt bliver langt større. Det er fra det Synspunkt, at jeg vil søje en Bemærkning til det erede Medlems Be- tragting, og det er den, at jeg tror, at det kommende Udvalg ikke maa ensidig have sit Oje henvendt paa den oversøiske Skibsfart, men meget mere i dette Tilfælde se paa den mere indskrænkede Skibsfart, navnlig paa England og Østersøfarten. Jeg skal gøre opmærksom paa, hvorfor. Jeg tror ikke, at vor Skibsfart overhovedet kan beskæftige sig over at være bebyrdet med Afgifter. Konsularafgiften er den sidste Afgift, der hviler paa den, efter